

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2021 r. w Warszawie
sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 sierpnia 2020 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. C. emeryturę pomostową od dnia 16 lipca 2020 r.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz J. C. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

J. C., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, w dniu 24 września 2020r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 sierpnia 2020r., znak: (...), w której odmówiono mu prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującego wskazał, że J. C. spełnia warunki do uzyskania emerytury określone w treści art. 4 i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018r. poz. 1924), albowiem zgodnie z załączonymi do akt rentowych świadectwami pracy, legitymuje się stażem pracy w wymiarze około 19 lat. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji błędnie nie uwzględnił do powyższego stażu pracy następujących okresów zatrudnienia:

- od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w W. z uwagi na brak wystawienia przez pracodawcę świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze oraz określenia w świadectwie pracy z dnia 12 września 1980r. rodzaju prowadzonego pojazdu oraz tego, czy był wypłacany dodatek za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach;

- od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 maja 1983r. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. z uwagi na brak wystawienia przez pracodawcę świadectwa pracy w warunkach

szczególnych lub w szczególnym charakterze oraz określenia w świadectwie pracy z dnia 10 maja 1983r. rodzaju prowadzonego pojazdu oraz tego, czy był wypłacany dodatek za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach;

- od dnia 8 sierpnia 1985r. do dnia 12 października 1985r. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) (...) z siedzibą w M. z uwagi na brak wystawienia przez pracodawcę świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze;

- od dnia 1 czerwca 1997r. do dnia 31 lipca 1997r. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w (...) (...) E. i F. N. z siedzibą w W., ponieważ pracodawca w świadectwie pracy w warunkach szczególnych z dnia 20 lutego 2019r. podał błędną podstawę prawną, tj. powołał się na załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej;

- od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r. na stanowisku kierowcy autokaru w firmie (...) z siedzibą w W. z uwagi na brak wystawienia przez pracodawcę świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze;

- od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r. w (...) Sp. j. z siedzibą w W. na stanowisku kierowcy autobusu, ponieważ w pkt 8 świadectwa pracy z dnia 29 października 2005r. pracodawca nie określił prawidłowo charakteru wykonywanej pracy;

- od dnia 1 września 2007r. do dnia 15 kwietnia 2008r. na stanowisku kierowcy autobusu w (...). (...) T. M. z siedzibą w W., ponieważ pracodawca w świadectwie pracy z dnia 4 lutego 2019r. podał błędną podstawę prawną, tj. powołał się na załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej;

- od dnia 24 kwietnia 2008r. do dnia 10 lutego 2009r. na stanowisku kierowcy autobusu w firmie (...) Usługi (...) z siedzibą w W., ponieważ pracodawca w świadectwie pracy z dnia 11 lutego 2009r. podał błędną podstawę prawną, tj. powołał się na załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej;

- od dnia 7 maja 2009r. do dnia 6 listopada 2009r. na stanowisku kierowcy autobusu w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. z uwagi na niezgłoszenie odwołującego, jako pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach, przez pracodawcę i nieodprowadzenie za niego składek na Fundusz Emerytur Pomostowych;

- od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 30 kwietnia 2018r. na stanowisku kierowcy autobusu w Miejskich Zakładach (...) w W. z uwagi na niezgłoszenie odwołującego, jako pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach przez pracodawcę na druku (...) i nieodprowadzenia za niego składek na Fundusz Emerytur Pomostowych.

Pełnomocnik ubezpieczonego wskazał, że organ rentowy powinien uwzględnić całą dokumentację pracowniczą załączoną do akt sprawy, w tym przede wszystkim umowy o pracę, angaże, świadectwa pracy oraz prawidłowo wystawione korekty świadectw pracy w warunkach szczególnych z dnia 26 sierpnia 2020r., z dnia 1 września 2020r. i z dnia 3 września 2020r. Zdaniem pełnomocnika, złożone przez ubezpieczonego dokumenty, zwłaszcza zaświadczenia o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych w latach 2007-2009, potwierdzają posiadanie przez niego, co najmniej 15-letniego okresu świadczenia pracy w szczególnych warunkach. W związku z tym wszystkie przesłanki, których łączne spełnienie warunkuje przyznanie prawa do emerytury pomostowej, zostały spełnione. Powołując się na ww. argumentację, pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej od dnia 16 lipca 2020r. oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odwołanie z dnia 21 września 2020r., k. 3-9 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 2 listopada 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja została zmieniona przez decyzję z dnia 23 października 2020r., znak: (...) i o oddalenie odwołania w pozostałej części na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., także w przypadku rozszerzenia odwołania na ww. decyzję.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnił niezbędnego warunku do nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Na podstawie ww. przepisu został ubezpieczonemu uwzględniony staż pracy w szczególnych warunkach: od 26 stycznia 1981r. do 27 grudnia 1981r. (z kilkudniowymi przerwami), od 30 stycznia 1984r. do 5 sierpnia 1985r., od 17 stycznia 1986r. do 19 kwietnia 1986r., od 13 maja 1986r. do 27 października 1986r., od 1 listopada 1986r. do 27 grudnia 1988r., od 31 grudnia 1988r. do 18 maja 1989r., od 22 maja 1989r. do 4 sierpnia 1992r., od 1 czerwca 1997r. do 31 lipca 1997r., od 15 listopada 1999r. do 31 grudnia 1999r., od 1 stycznia 2000r. do 31 stycznia 2000r., od 22 maja 2007r. do 19 lipca 2007r., od 1 września 2007r. do 15 kwietnia 2008r., od 24 kwietnia 2008r. do 31 grudnia 2008r., od 29 września 2015r. do 31 grudnia 2017r. i od 18 października 2018r. do 30 września 2019r., z wyłączeniem zwolnień lekarskich, w łącznym wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 13 dni. Do stażu pracy w warunkach szczególnych Zakład nie uwzględnił okresów zatrudnienia: od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r., od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 kwietnia 1983r., od dnia 8 sierpnia 1985r. do dnia 12 października 1985r., od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r., od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r., od dnia 1 sierpnia 2005r. do dnia 31 stycznia 2007r., od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 10 lutego 2009r., od dnia 7 maja 2009r. do dnia 6 listopada 2009r. oraz od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 30 kwietnia 2018r. z powodu błędów formalnych świadectw pracy wystawionych za wskazane wyżej okresy zatrudnienia. Ponadto za okresy zatrudnienia od dnia 1 stycznia 2009r., zgodnie z art. 38 ustawy o emeryturach pomostowych, płatnik składek jest zobowiązany złożyć druki (...) do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego za poprzedni rok. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury pomostowej, zgłoszenie danych o pracy w szczególnych warunkach w konkretnym roku kalendarzowym, płatnik składek winien przekazać do Zakładu w terminie 7 dni, od dnia zgłoszenia wniosku.

Organ rentowy podkreślił, że ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o którym mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Jednocześnie wskazał, że sumaryczny staż pracy ubezpieczonego wynosi 30 lat, 3 miesiące i 1 dzień oraz że decyzją z dnia 23 października 2020r. zmieniono zaskarżoną decyzję, zwiększając staż pracy w warunkach szczególnych z 12 lat, 2 miesiące i 21 dni do 13 lat, 8 miesięcy i 13 dni (odpowiedź na odwołanie z dnia 2 listopada 2020r., k. 37-38 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. C., ur. (...), jest z zawodu kierowcą. W okresie od dnia 3 września 1975r. do dnia 16 lutego 1976r. był zatrudniony jako mechanik napraw pojazdów samochodowych w ramach praktycznej nauki zawodu. Powyższy stosunek pracy ustał w związku z rozwiązaniem umowy o pracę na skutek nie zaliczenia I semestru i skreślenia z listy uczniów. Następnie w okresie od dnia 11 maja 1976r. do dnia 1 września 1976r. ubezpieczony świadczył pracę jako uczeń (...) w (...) S.A. – Zakładzie (...) w W. w wymiarze pełnego etatu. Powyższa umowa została zawarta na czas przyuczenia do zawodu i została rozwiązana po upływie okresu jej obowiązywania. W okresie od dnia 1 września 1976r. do dnia 12 listopada 1977r. ubezpieczony pracował w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w W. na stanowisku pracownika transportu. Stosunek pracy został rozwiązany z powodu skreślenia z listy pracowników za nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy (kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych - k. 2 tom I a.r., świadectwo pracy z dnia 6 listopada 2001r. - k. 3 tom I a.r., świadectwo pracy z dnia 29 listopada 2005r. - k. 4 tom I a.r., świadectwo pracy z dnia 15 listopada 1977r. - k. 5 tom I a.r.).

W okresie od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r. J. C. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. W trakcie tego okresu zatrudnienia ubezpieczony od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 11 lutego 1980r. realizował pracę na stanowisku kierowcy samochodu dostawczego. Od dnia 1 marca 1978r., na jego prośbę, dodatkowo powierzono mu czynności załadunkowe i rozładunkowe, które wykonywał jako

kierowca samochodu dostawczego marki D. (...) za dodatkowym uposażeniem w wysokości 400,00 zł miesięcznie. Z kolei od dnia 12 lutego 1980r. Dyrekcja Przedsiębiorstwa przeniosła go na nowe stanowisko kierowcy autobusu do 15 miejsc siedzących marki R. i przyznała wynagrodzenie ustalone według VI kategorii zaszerogowania ze stawką godzinową w wysokości 12,00 zł plus dodatek za prowadzenie pojazdu w wysokości 3,00 zł. Pozostałe warunki umowy o pracę nie uległy zmianie. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy w dniu 12 września 1980r. Przedsiębiorstwo wystawiło ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdziło, że w okresie od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r. był zatrudniony na stanowisku kierowcy oraz że stosunek pracy został rozwiązany na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., tj. z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Powyższy dokument nie został opatrzonej stosowną adnotacją o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (umowa o pracę z dnia 13 lutego 1978r. - k. 13-14 a.s., umowa o pracę dodatkową z dnia 1 marca 1978r. - k. 16-17 a.s., angaż z dnia 18 lutego 1980r. - k. 18-19 a.s., k. 45 a.s., świadectwo pracy z dnia 12 września 1980r. - k. 6-6v tom I a.r., zeznania odwołującego k. 83v-84 a.s.).

W okresie od 26 stycznia 1981r. do 27 grudnia 1981r. ubezpieczony był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w (...) W. na stanowisku montera konserwatora sieci wodno-kanalizacyjnej w pełnym wymiarze czasu pracy. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany w trybie dyscyplinarnym w związku z nieusprawiedliwioną nieobecnością w pracy. W dniu 9 grudnia 1985r. ww. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdził, że w okresie od 26 stycznia 1981r. do 28 grudnia 1981r. wykonywał on pracę na stanowisku montera konserwatora sieci wodociągowej w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie w dniu 30 października 2017r. Przedsiębiorstwo wystawiło ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazało, że w okresie od 26 stycznia 1981r. do 27 grudnia 1981r. J. C. pracował na stanowisku montera konserwatora sieci wodociągowej, tj. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace określone w Wykazie A, Dziale V pod poz. 1 (roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach), stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wskazane w Wykazie A, Dziale V pod poz. 1 pkt 4, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (świadectwo pracy z dnia 9 grudnia 1985r. - k. 7 tom I a.r., korekta świadectwa pracy z dnia 30 października 2017r. - k. 46-46v tom II a.r., świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30 października 2017r. - k. 9-9v tom II a.r.).

W okresie od 20 maja 1982r. do 16 czerwca 1982r. ubezpieczony pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika. Stosunek pracy wygasł w związku z samowolnym porzuceniem pracy przez pracownika (świadectwo pracy z dnia 29 czerwca 1982r. - k. 8 tom I a.r.).

W dniu 9 sierpnia 1982r. ubezpieczony zawarł umowę o pracę na czas nieokreślony ze (...) Przedsiębiorstwem (...) w W.. Z chwilą nawiązania stosunku pracy ubezpieczonemu powierzono obowiązki kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy w dziale spedycyjno-przewozowym. W dniu 10 maja 1983r. ww. Przedsiębiorstwo wystawiło ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdziło, że w okresie od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 kwietnia 1983r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Powyższy dokument nie został opatrzonej adnotacją o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jak również nie została zawarta w nim informacja co do rodzaju pojazdu, którym kierował ubezpieczony (świadectwo pracy z dnia 10 maja 1983r. - k. 9-9v tom I a.r., umowa o pracę z dnia 9 sierpnia 1982r. - k. 23 a.s., angaż z dnia 22 września 1982r. - k. 25 a.s., zeznania odwołującego - k. 83v-84 a.s.).

W okresie od 15 lipca 1983r. do 16 stycznia 1984r. ubezpieczony świadczył pracę na stanowisku malarza oraz kierowcy samochodu marki N.. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron. Następnie w okresie od dnia 30 stycznia 1984r. do dnia 5 sierpnia 1985r. był zatrudniony na stanowisku kierowcy (świadectwo pracy z dnia 16 stycznia 1984r. - k. 10 tom I a.r., świadectwo pracy z dnia 1 sierpnia 1985r. - k. 11 tom I a.r.).

W okresie od 8 sierpnia 1985r. do 12 października 1985r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M. na stanowisku kierowcy. W dniu 12 października 1985r. ww. Przedsiębiorstwo wystawiło ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdziło, że we wskazanym okresie był zatrudniony jako kierowca w wymiarze pełnego etatu. Świadectwo pracy nie zostało opatrzone stosowną adnotacją o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. Nie zawarto w nim również informacji odnośnie rodzaju pojazdu, którym kierował ubezpieczony (świadectwo pracy z dnia 12 października 1985r. - k. 12-12v tom I a.r.).

W okresie od 31 października 1985r. do 16 stycznia 1986r. ubezpieczony był zatrudniony w Miejskich Zakładach (...) - d, (...) (...) w W. na stanowisku kierowcy autobusowego. W okresie od dnia 31 października 1985r. do dnia 16 stycznia 1986r. odbył kurs oraz uzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii D. Wystawiono mu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych (świadectwo pracy z dnia 21 kwietnia 1986r. - k. 13-13v tom I a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - k. 14-14v tom I a.r., świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 21 października 2019r. - k. 48 tom II a.r.).

W okresie od dnia 13 maja 1986r. do dnia 18 maja 1989r. ubezpieczony świadczył pracę na rzecz Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) – „(...)” Zakład (...) w W. na stanowisku kierowcy. Następnie w okresie od 22 maja 1989r. do 3 stycznia 1996r. był zatrudniony w Zakładach (...) w wymiarze pełnego etatu na stanowiskach kierowcy pojazdu samochodowego i gońca. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron. W odniesieniu do wymienionych okresów zatrudnienia ubezpieczony uzyskał świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (świadectwo pracy z dnia 3 stycznia 1996r. - k. 18-18v tom I a.r., świadectwo pracy z dnia 8 maja 1989r. - k. 19-19v tom I a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - k. 22-22v tom I a.r., duplikat świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 19 grudnia 2017r. - k. 12 tom II a.r., świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 26 czerwca 2018r. - k. 20 tom II a.r.).

W okresie od dnia 23 marca 1996r. do dnia 22 lipca 1996r. J. C. był zarejestrowany w Rejonowym Urzędzie Pracy (...) w W. jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku (zaświadczenie z dnia 16 sierpnia 1996r. - k. 17 tom I a.r.).

Od 1 sierpnia 1996r. do 31 lipca 1997r. ubezpieczony pracował w (...) (...) E. i F. N. w W. na stanowisku kierowcy, przy czym w okresie od 1 sierpnia 1996r. do 31 maja 1997r. powierzone obowiązki wykonywał w wymiarze 1/2 etatu, a w okresie od 1 czerwca 1997r. do 31 lipca 1997r. w wymiarze pełnego etatu. W dniu 20 lutego 2019r. ww. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że w okresie od dnia 1 czerwca 1997r. do dnia 31 lipca 1997r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15, wymienioną w Wykazie A, Dziale VIII pod poz. 2 pkt 2, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej. Następnie w dniu 3 września 2020r. ww. zakład pracy wystawił ubezpieczonemu zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, wskazując w nim, że w okresie od dnia 1 czerwca 1997r. do dnia 31 lipca 1997r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc 15, wymienionym w Wykazie A, Dziale VIII pod poz. 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (świadectwo pracy z dnia 31 lipca 1997r. - k. 49-49v tom II a.r., świadectwo pracy z dnia 20 lutego 2019r. - k. 50-50v tom II a.r., zaświadczenie z dnia 3 września 2020r. - k. 29 a.s.).

W okresie od 2 lutego 1998r. do 15 marca 1999r. ubezpieczony pracował w firmie (...) z siedzibą w W. na stanowisku kierowcy w wymiarze pełnego etatu. Firma ta zajmowała się przewozem turystycznym osób, ale również specjalizowała w przewozach pracowniczych, zabierając pasażerów z W. i zwożąc ich do pracy do hurtowni w J.. Poza tym, ubezpieczony obsługiwał wycieczki krajoznawcze po całej Polsce, wożąc dzieci w ramach zorganizowanych wyjazdów szkolnych oraz osoby dorosłe m.in. do P., nad morze i w góry. Ubezpieczony kierował wówczas autobusem marki S. (...), który miał 52 miejsca siedzące przeznaczone dla 50 turystów, pilota i kierowcy. W dniu 15 marca 1999r. ww. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdził, że w okresie od 2 lutego 1998r. do 15 marca 1999r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy, a

stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron. Dokument ten nie został opatrzony adnotacją o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. R. T. zmarł, wobec czego ubezpieczony nie uzyskał od niego korekty świadectwa pracy z dnia 15 marca 1999r. w zakresie dotyczącym wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze (świadectwo pracy z dnia 15 marca 1999r. - k. 30 a.s., zeznania odwołującego - k. 83v-84 a.s.).

Od 15 listopada 1999r. do 31 grudnia 1999r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. w W. na stanowisku kierowcy autobusu w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracodawca wystawił mu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że w ww. okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze godzin wykonywał pracę wymienioną w Wykazie A, Dziale VIII pod poz. 2 pkt. 4, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i P.M.B., w których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 12 marca 2019r. - k. 51 tom II a.r.).

W okresie od 1 stycznia 2000r. do 31 stycznia 2000r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. z siedzibą w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autobusu. Odnośnie tego okresu zatrudnienia uzyskał świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze z dnia 9 kwietnia 2019r. - k. 52 tom II a.r.).

W okresie od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) sp. j. z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autobusu. Firma ta specjalizowała się w przewozach turystycznych. Ubezpieczony był kierowcą autokaru i obsługiwał wycieczki objazdowe zarówno na terenie kraju, jak i zagranicą, jeżdżąc do W. i A.. Wycieczki te trwały od jednego do dwóch tygodni. Autokar, którym kierował ubezpieczony, miał 52 miejsca siedzące, w tym 49 miejsc było przeznaczonych dla pasażerów, natomiast trzy miejsca były przeznaczone dla pilota oraz dwóch kierowców. Sporadycznie też brał udział w naprawach autokaru, którym kierował, jeżeli usterka była drobna i można było usunąć ją we własnym zakresie. Ubezpieczony na długich trasach jeździł w parze z drugim kierowcą J. N. autokarem marki (...), z półautomatyczną skrzynią biegów. W ww. spółce w tym samym okresie był zatrudniony także S. W., również na stanowisku kierowcy autokaru, jednak obsługiwał przede wszystkim trasy po Polsce oraz jeździł na Ukrainę i Białoruś. W dniu 29 października 2005r. ww. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdził, że od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierowcy autobusu w pełnym wymiarze czasu pracy, a rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z powodu likwidacji pracodawcy. Dokument ten nie został opatrzony stosowną adnotacją o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Właściciel firmy zmarł, wobec czego ubezpieczony nie uzyskał od niego korekty świadectwa pracy z dnia 29 października 2005r. w zakresie dotyczącym wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze (świadectwo pracy - k. 31-32 a.s., zeznania świadka J. N. - k. 83-83v, zeznania świadka S. W. - k. 83v, zeznania odwołującego - k. 83v-84 a.s.).

W okresie od 22 maja 2007r. do 19 lipca 2007r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15, a następnie w okresie od dnia 1 września 2007r. do dnia 15 kwietnia 2008r. w (...). T. M. z siedzibą w W. na analogicznym stanowisku pracy. Odnośnie tych okresów zatrudnienia otrzymał świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (zaświadczenie z 22 października 2019r. - k. 56 tom II a.r., świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 4 lutego 2019r. - k. 57 tom II a.r.).

Od 24 kwietnia 2008r. do 10 lutego 2009r. ubezpieczony pracował w firmie (...) B. B. z siedzibą w W. na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. Za wskazany okres zatrudnienia pracodawca wydał mu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych (świadectwo pracy z dnia 11 lutego 2009r. - k. 27 tom II a.r., świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 11 lutego 2009r. - k. 58 tom II a.r., umowa o pracę, orzeczenia lekarskie – dokumentacja osobowa, k. 68 a.s.).

Następnie w okresie od 7 maja 2009r. do 6 listopada 2009r. ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w W. na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. Charakter ww. zatrudnienia został potwierdzony w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 19 kwietnia 2018r., z którego wynika, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15, wymienioną w Wykazie A, Dziale VIII pod poz. 2 pkt 1, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. oraz do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z 29 czerwca 1983r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 kwietnia 2018r. - k. 30 tom II a.r., podanie o pracę, k. 1, orzeczenie psychologiczne nr (...), k. 3, zaświadczenie, k. 4, arkusz obiegowy kierowcy, k. 7, karta szkolenia wstępnego z zakresu bhp, k. 8, zakres czynności, k. 11-13, umowa o pracę, k. 16, zaświadczenie, k. 17, informacja dla pracownika, k. 18, zgłoszenie do ubezpieczeń, k. 24 – dokumentacja osobowa, k. 55 a.s.).

W latach 2010-2018 ubezpieczony był zatrudniony w następujących zakładach pracy:

- od 1 października 2010r. do 31 lipca 2012r. na stanowisku kierowcy – zaopatrzeniowca w pełnym wymiarze czasu pracy w P.H.U. (...) sp. z o.o. w W. (świadectwo pracy z dnia 15 kwietnia 2011r. i z dnia 1 sierpnia 2012r. - k. 31-33 tom II a.r.);

- od dnia 9 lutego 2015r. do dnia 10 września 2015r. w na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. W. (świadectwo pracy z dnia 14 września 2015r. - k. 34-35 tom II a.r.);

- od dnia 29 września 2015r. do dnia 30 kwietnia 2018r. na stanowisku kierowcy autobusu w wymiarze pełnego etatu w Miejskich Zakładach (...) sp. z o.o. w W.. W dniu 21 października 2019r. ww. pracodawca potwierdził, że ubezpieczony w okresach: od dnia 31 października 1985r. do dnia 19 kwietnia 1986r., od dnia 29 września 2015r. do dnia 30 kwietnia 2018r. oraz od dnia 18 października 2018r. do dnia 30 września 2019r. był zatrudniony w powyższym zakładzie pracy, natomiast w okresie od dnia 17 stycznia 1986r. do dnia 19 kwietnia 1986r. wykonywał pracę na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15, wymienioną w Wykazie A, Dziale VIII pod poz. 2 pkt 2, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Ostatni stosunek pracy ubezpieczonego ustał z dniem 30 kwietnia 2018r. za wypowiedzeniem dokonany przez pracownika (świadectwo pracy z dnia 30 kwietnia 2018r. - k. 36-37 tom II a.r., świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 21 października 2019r. - k. 48 tom II a.r., karty obiegowe, świadectwa pracy, oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku pracy z dnia 12 marca 2018r., roczna ewidencja obecności w pracy, angaże – dokumentacja dołączona do teczki akt osobowych odwołującego).

W dniu 16 lipca 2020r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wnioski o emeryturę pomostową (wniosek o emeryturę pomostową z dnia 16 lipca 2020r. - k. 61 tom II a.r.). Po przeprowadzeniu postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 18 sierpnia 2020r. wydał decyzję znak: (...), odmawiającą przyznania J. C. prawa do ww. świadczenia. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że odmówił przyznania emerytury pomostowej, ponieważ ubezpieczony nie udowodnił łącznego stażu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wynoszącego co najmniej 15 lat. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił następujących okresów zatrudnienia: od dnia 26 stycznia 1981r. do dnia 28 grudnia 1981r., ponieważ pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach niewłaściwie określił stanowisko wykonywanej pracy; od dnia 1 czerwca 1997r. do dnia 31 lipca 1997r., od dnia 1 sierpnia 2005r. do dnia 31 stycznia 2007r., od dnia 1 września 2007r. do dnia 15 kwietnia 2008r. i od dnia 24 kwietnia 2008r. do dnia 31 grudnia 2008r., gdyż pracodawcy powołali w świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych błędną podstawę prawną; od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r., ponieważ pracodawca w pkt 8 świadectwa pracy z dnia 29 października 2005r. nie określił prawidłowo charakteru wykonywanej pracy oraz od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia

10 lutego 2009r., od dnia 7 maja 2009r. do dnia 6 listopada 2009r. i od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 30 kwietnia 2018r., ponieważ ubezpieczony nie został zgłoszony do ZUS jako pracownik zatrudniony w warunkach szczególnych. Organ rentowy podał, że przyjął za udowodniony ogólny staż pracy ubezpieczonego w wymiarze 30 lat, 3 miesięcy i 1 dnia, w tym staż pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 12 lat, 2 miesięcy i 21 dni (decyzja ZUS z dnia 18 sierpnia 2020r., znak: (...) - k. 65 tom II a.r.). Ubezpieczony odwołał się od wskazanej decyzji (odwołanie z dnia 21 września 2020r. - k. 3-9 a.s.).

Następnie, w dniu 23 października 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał kolejną decyzję, w której zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych dodatkowo okresy: od dnia 26 stycznia 1981r. do dnia 27 grudnia 1981r., od dnia 1 czerwca 1997r. do dnia 31 lipca 1997r, od dnia 1 września 2007r. do dnia 15 kwietnia 2008r., a także od dnia 24 kwietnia 2008r. do dnia 31 grudnia 2008r., tym samym zwiększając staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych z 12 lat, 2 miesięcy i 21 dni do 13 lat, 8 miesięcy i 13 dni. Jako niezaliczone pozostały nadal okresy: od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r., od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 kwietnia 1983r., od dnia 1 sierpnia 2005r. do dnia 31 stycznia 2007r., od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r., od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 10 lutego 2009r., od dnia 7 maja 2009r. do dnia 6 listopada 2009r. oraz od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 30 kwietnia 2018r. (decyzja ZUS z dnia 23 października 2020r., znak: (...) - k. 73 tom II a.r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych ubezpieczonego z poszczególnych okresów jego zatrudnienia. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadków: J. N. (k. 83-83v a.s.) i S. W. (k. 83v a.s.), a także zeznania ubezpieczonego J. C. (k. 83v-84 a.s.).

Sąd Okręgowy, wobec niekwestionowania przez strony postępowania wiarygodności zgromadzonych dokumentów, nie znalazł podstaw do uznania ich za niewiarygodne, szczególnie że dokumenty, w większym stopniu niż osobowe źródła dowodowe, są potwierdzeniem zdarzeń i faktów, często sprzed kilkunastu, a nawet kilkudziesięciu lat.

Zeznania ubezpieczonego J. C. nie w pełni zasługiwały na wiarę. Sąd ocenił je jako wiarygodne w części odnoszącej się do okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) sp. j. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2004r. do 30 października 2005r. Ubezpieczony, charakteryzując ten okres pracy, opisał jakie czynności wykonywał i w jakim wymiarze czasu pracy i jego zeznania w tym zakresie korespondowały z tym, co wynika z zeznań świadków: J. N. i S. W.. Świadców byli zatrudnieni w tym samym zakładzie pracy w latach 2004-2005 na analogicznych stanowiskach kierowców autobusów turystycznych i zajmowali się przewozem dzieci, młodzieży oraz osób dorosłych na wycieczki objazdowe zarówno w kraju, jak i zagranicą. Ubezpieczony jeździł w trasy zarówno po Polsce, jak i zagranicę, głównie do W. i A. Wyjazdy te trwały od jednego do dwóch tygodni, w zależności od miejsca docelowego, a ubezpieczony kierował pojazdem marki (...), z półautomatyczną skrzynią biegów, który miał ogółem 52 miejsca siedzące. W tym zakresie istotne były zeznania świadka J. N., gdyż był on zmiennikiem ubezpieczonego i razem z nim, jako drugi kierowca, obsługiwał trasy po Polsce, jak i zagraniczne. Z kolei świadek S. W., choć bezpośrednio nie towarzyszył ubezpieczonemu w trakcie wyjazdów, to jednak miał z nim osobistą styczność w zakładzie pracy, albowiem był zatrudniony na tym samym okresie, także na stanowisku kierowcy autobusu turystycznego, tylko jeździł na innych trasach w kraju, a także obsługiwał wycieczki zagraniczne głównie do krajów Europy Wschodniej, takich jak Ukraina i Białoruś. Nie zmienia to jednak faktu, że świadek znał pracę ubezpieczonego i wiedział, czym ubezpieczony się zajmował i jakie dokładnie czynności wykonywał na stanowisku kierowcy autobusu turystycznego. Zeznania świadków oraz ubezpieczonego w tym zakresie były szczerze, logiczne i spójne, a zatem należało dać im wiarę.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania ubezpieczonego złożone na okoliczność jego zatrudnienia w firmie (...) w W. w okresie od 2 lutego 1998r. do 15 marca 1999r. Choć odwołujący nie zawniósł w tym zakresie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, którzy potwierdziliby rodzaj oraz charakter wykonywanej przez niego pracy na rzecz powyższego pracodawcy, a z jedyne dokumentu źródłowego, jakim jest świadectwo pracy z 15 marca 1999r., wynika że ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy, bez wskazania rodzaju obsługiwanego pojazdu, to jednak Sąd miał na uwadze profil działalności prowadzonej przez ww. zakład pracy, jak również rodzaj świadczonych usług z zakresu turystycznego przewozu osób. Już z samej nazwy zakładu pracy można

wywieść, że charakter działalności prowadzonej przez R. T. polegał na świadczeniu usług przewozowych osób w celach turystycznych oraz pracowników do zakładu pracy w J., a kierowcy zatrudnieni u ww. pracodawcy zajmowali się prowadzeniem tego rodzaju pojazdów, czyli autokarów. Z kolei autokary, niezależnie od tego, czy są to autokary turystyczne, czy pracownicze, stanowią pojazdy samochodowe przeznaczone do przewozu większej liczby pasażerów i obejmują od 40 do 52 miejsc siedzących. W związku z tym Sąd dał wiarę ubezpieczonemu, że w tym czasie obsługiwał wycieczki krajoznawcze po całej Polsce, wożąc dzieci w ramach zorganizowanych wyjazdów szkolnych oraz osoby dorosłe oraz, że kierował wówczas autobusem marki S. (...), który miał 52 miejsca siedzące przeznaczone dla 50 turystów, pilota i kierowcy. Sąd miał także na uwadze, że od dnia 16 stycznia 1986r. J. C. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii D, a więc autobusami, jak również, że w kolejnych okresach zatrudnienia również świadczył pracę jako kierowca autokaru na trasach krajowych i zagranicznych. Logiczne i uzasadnione jest więc twierdzenie, że wykonując pracę kierowcy na rzecz R. T., prowadzącego działalność pod firmą (...) z siedzibą w W., ubezpieczony realizował właśnie te obowiązki, na które wskazał składając szczegółowe zeznania na rozprawie w dniu 28 maja 2021r. W związku z tym wynikające z tych zeznań okoliczności co do rodzaju i charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w okresie od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r. oraz odnośnie rodzaju kierowanego przez niego pojazdu, należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom ubezpieczonego w tym zakresie, w którym twierdził, że w okresie zatrudnienia od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r. w Przedsiębiorstwie (...) z w W. zajmował stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Stanowisko J. C., który domagał się zaliczenia powyższego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych było bowiem sprzeczne z jego własnymi zeznaniami, a także z treścią dokumentacji osobowej, załączonej do akt sprawy. Ubezpieczony zeznał, że od początku zatrudnienia w ww. zakładzie pracy kierował samochodem dostawczym marki D. (...), natomiast w okresie od dnia 1 marca 1978r. do dnia 19 lipca 1980r. dodatkowo wykonywał też czynności załadunkowe oraz rozładunkowe, cały czas jednak obsługując ten sam pojazd. Z kolei od dnia 12 lutego 1980r. Dyrekcja Przedsiębiorstwa przeniosła go na nowe stanowisko pracy kierowcy autobusu do 15 miejsc siedzących marki R.. Okoliczności te wynikają ponadto z dokumentacji źródłowej, przedłożonej przez odwołującego, tj. z umowy o pracę z dnia 13 lutego 1978r., umowy o pracę dodatkową z dnia 1 marca 1978r. oraz angażu z dnia 18 lutego 1980r. Z powyższego materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań samego ubezpieczonego, nie wynika zatem, że w jakimkolwiek przedziale czasowym został mu przydzielony do obsługi pojazd ciężarowy o ładowności powyżej 3,5 tony, tylko samochód dostawczy o mniejszej masie. Z kolei od 12 lutego 1980r. kierował małym autobusem, który mieścił do 15 miejsc siedzących. W takiej sytuacji, Sąd nie mógł uznać, że w trakcie powyższego okresu zatrudnienia ubezpieczony kierował pojazdami ciężarowymi o masie całkowitej powyżej 3,5 tony, na co wskazywał w toku postępowania. W tym więc zakresie jego twierdzenia nie zasługiwały na uwzględnienie.

Jako niezasługujące na wiarę Sąd ocenił także zeznania ubezpieczonego dotyczące jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 kwietnia 1983r., kiedy to pracował na stanowisku kierowcy w dziale spedycyjno-przewozowym. Ubezpieczony zeznał, że w tym czasie kierował samochodem marki S.(...) o ładowności powyżej 5 ton, którym rozwoził towar do sklepów. Wprawdzie powyższy okres zatrudnienia został udokumentowany kilkoma dokumentami źródłowymi, z których wynika, że ubezpieczony był zatrudniony jako kierowca w pełnym wymiarze czasu pracy w konkretnym dziale, nie wynika z nich jednak, jakiego rodzaju pojazdy samochodowe prowadził, a przede wszystkim, czy były to pojazdy ciężarowe o ładowności powyżej 3,5 tony i czy obowiązki te realizował stale. Okoliczności tych nie potwierdzają zachowane dokumenty. Ubezpieczony nie wskazał również świadków – osób, które wówczas z nim pracowały i potwierdziłyby, że praca na stanowisku kierowcy polegała na kierowaniu pojazdami ciężarowymi o masie całkowitej powyżej 3,5 tony i była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z podobnych względów Sąd doszedł do wniosku, że nie zasługują na uwzględnienie w pełnym zakresie zeznania odwołującego dotyczące jego zatrudnienia od dnia 8 sierpnia 1985r. do dnia 12 października 1985r. w Przedsiębiorstwie (...) w M.. Odnośnie tego okresu zatrudnienia ubezpieczony zeznał, że obsługiwał pojazd ciężarowy marki J. o ładowności powyżej 3,5 tony oraz o maksymalnej ładowności nawet do 8 ton. Przesłuchanie ubezpieczonego, obok świadectwa pracy z dnia 12 października 1985r., było jedynym dowodem dotyczącym ww. okresu pracy. Ubezpieczony odnośnie tego okresu zatrudnienia nie przedstawił ani innych dokumentów, które potwierdziłyby, to co zeznał, ani świadków. Sąd opierał się zatem na jedynym dostępnym dokumencie, którym jest

świadczenie pracy, z którego wynika, że ubezpieczony był zatrudniony jako kierowca w wymiarze pełnego etatu. Tenże dokument nie daje natomiast podstaw do ustalenia, że ubezpieczony był kierowcą pojazdów ciężarowych o masie całkowitej powyżej 3,5 tony, w tym m.in. pojazdu marki J. o ładowności do 8 ton. Natomiast zeznania ubezpieczonego, wskazujące na taką okoliczność, są niewystarczające. Nie zostały poparte innymi dowodami, a ten dokument, który się zachował, o którym była mowa, nie wskazuje dokładnie na takie stanowisko pracy, które podał ubezpieczony. Przy tym podkreślenia wymaga, że Sąd nie neguje, że w obu ww. okresach zatrudnienia ubezpieczony był zatrudniony i świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy, a więc pracę jaka wynika z umowy o pracę i świadectw pracy, ale zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania ubezpieczonego, są niewystarczające do ustalenia, że była to praca kierowcy pojazdów ciężarowych o masie całkowitej powyżej 3,5 tony. Sąd nie dał więc wiary ubezpieczonemu w tej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. C. podlegało uwzględnieniu.

Ustawa z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz.U. z 2019r. poz. 1924) określa w art. 4 i art. 49 warunki nabycia prawa do przewidzianego w niej świadczenia. W myśl pierwszego z nich, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z powołanego unormowania wynika, że przy nabywaniu prawa do emerytury pomostowej na podstawie ww. przepisu uwzględnieniu podlegają przypadające przed dniem 1 stycznia 1999r. okresy pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej, jednakże dotyczy to wyłącznie sytuacji spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich pozostałych przesłanek określonych w art. 4, które muszą wystąpić łącznie.

W rozpatrywanej sprawie ubezpieczony spełnił warunki określone w art. 4 pkt 1, 3-7 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r. (data jego urodzenia to 11 grudnia 1958r.), na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową ukończył 60 lat, legitymował się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze przekraczającym 25 lat i nie pozostawał w stosunku pracy (ostatni stosunek pracy został rozwiązany w dniu 30 kwietnia 2018r.), a ponadto przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co potwierdza zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy. Dodatkowo po 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, pracując na stanowisku kierowcy autobusu w wymiarze pełnego etatu w Miejskich Zakładach (...) sp. z o.o. w W. od 29 września 2015r. do 31 grudnia 2017r. i od 18 października 2018r. do 30 września 2019r. Okoliczność ta wynika ze świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 21 października 2019r., a poza tym nie była przez organ rentowy kwestionowana.

Jeśli chodzi zaś o warunek z art. 4 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych, to organ rentowy wskazał, że ubezpieczony go nie spełnił, gdyż nie legitymuje się wymaganym 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Do okresów zatrudnienia w warunkach szczególnych Zakład zaliczył ubezpieczonemu następujące okresy: od dnia 26 stycznia 1981r. do dnia 27 grudnia 1981r. (z kilkudniowymi przerwami), od dnia 30 stycznia 1984r. do dnia 5 sierpnia 1985r., od dnia 17 stycznia 1986r. do dnia 19 kwietnia 1986r., od dnia 13 maja 1986r. do dnia 27 października 1986r., od dnia 1 listopada 1986r. do dnia 27 grudnia 1988r., od dnia 31 grudnia 1988r. do dnia 18 maja 1989r., od dnia 22 maja 1989r. do dnia 4 sierpnia 1992r., od dnia 1 czerwca 1997r. do dnia 31 lipca 1997r., od dnia 15 listopada 1999r. do dnia 31 grudnia 1999r., od dnia 1 stycznia 2000r. do dnia 31 stycznia 2000r., od dnia 22 maja 2007r. do dnia 19 lipca 2007r., od dnia 1 września 2007r. do dnia 15 kwietnia 2008r. oraz od dnia 24 kwietnia 2008r. do dnia 31 grudnia 2008r., od 29 września 2015r. do 31 grudnia 2017r. i od 18 października 2018r. do 30 września 2019r.

Sąd, rozważając możliwość uwzględnienia ubezpieczonemu, innych okresów, pominiętych przez ZUS, sięgnął do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000r., II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272). Okresy pracy w warunkach szczególnych stosownie do brzmienia § 2 ust. 2 rozporządzenia stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, by stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Z kolei art. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych wskazuje, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Prace o szczególnym charakterze są to natomiast prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3). Katalog prac, które można zakwalifikować do wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w przypadku ustalania prawa do emerytury w warunkach przewidzianych w art. 4 i art. 49 ustawy, nie jest jednak tożsamy z katalogiem wynikającym z rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Przepisy art. 3 ust. 1 i 3 powołanej ustawy zawężyły krąg podmiotowy osób wykonujących prace w szczególnych warunkach (ust. 1) i o szczególnym charakterze (ust. 3) w porównaniu z zakresem wynikającym z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpatrywanej sprawie, odnosząc się do spornych okresów zatrudnienia: od dnia 13 lutego 1978r. do dnia 19 lipca 1980r., od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 kwietnia 1983r., od dnia 8 sierpnia 1985r. do dnia 12 października 1985r., od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r., od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r., Sąd Okręgowy miał na uwadze, że J. C. nie dysponował świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych i z tego powodu odmówiono mu uwzględnienia tych okresów. W takiej sytuacji, to na ubezpieczonym spoczywał, zgodnie z ogólną regułą dowodzenia, ciężar wykazania, że w spornych okresach wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Charakter pracy ubezpieczonego w okresie od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r. w (...) sp. j. z siedzibą w W. wynika ze spójnych w swej treści i zgodnych zeznań świadków: J. N. i S. W., którzy potwierdzili, że ubezpieczony pracował w charakterze kierowcy autokaru marki (...), z półautomatyczną skrzynią biegów, który miał 52 miejsca siedzące. Kierując tym pojazdem, obsługiwał trasy w kraju, jak i za granicą, jeżdżąc głównie do W. i A.. Świadczenie pracowali razem z odwołującym w tym samym okresie czasu, na tych samych stanowiskach kierowców. J. N. był nawet jego zmiennikiem, co z kolei oznacza, że obaj świadkowie dysponowali bezpośrednią wiedzą na temat wykonywanych przez ubezpieczonego czynności pracowniczych oraz warunków, w jakich praca ta była świadczona.

Pracę o takim samym charakterze J. C. wykonywał też w okresie zatrudnienia w firmie (...) w W. od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r. Choć odwołujący nie zawniósł w tej mierze o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, tak jak uczynił to w stosunku do późniejszego okresu pracy od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r. oraz nie przedłożył żadnej dodatkowej dokumentacji osobowej, z której wynikałby przede wszystkim rodzaj prowadzonego przez niego pojazdu, to jednak Sąd uwzględnił profil prowadzonej przez zakład pracy działalności, jak również rodzaj świadczonych usług z zakresu turystycznego przewozu osób. Sama nazwa ww. zakładu pracy wskazuje na to, że charakter oraz rodzaj działalności prowadzonej przez R. T. polegał na świadczeniu usług transportowych z zakresu przewozu osób autokarami, dlatego kierowcy świadczący pracę na jego rzecz, obsługiwali właśnie tego rodzaju pojazdy. Autokary, czy to turystyczne, czy pracownicze, są natomiast pojazdami samochodowymi przeznaczonymi do przewozu większej liczby pasażerów i obejmują od 40 do 52 miejsc siedzących. W związku z powyższym Sąd przyjął jako wiarygodne twierdzenia ubezpieczonego, że w tym czasie kierował autobusem marki S. (...), który miał 52 miejsca siedzące, do czego zresztą posiadał stosowne uprawnienia. W ocenie Sądu logicznym jest przyjęcie, że wykonując pracę na rzecz R. T., ubezpieczony realizował właśnie te obowiązki, na które wskazał, składając zeznania na rozprawie w dniu 28 maja 2021r. W związku z tym, zdaniem Sądu, okres od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r. również powinien podlegać zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Praca, o której mowa, może zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca pozycji 2 (prace kierowców autobusów o liczbie miejsc powyżej 15) Działu VIII (W transporcie i łączności) Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Wymieniono tam prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych, balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, a także samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów. Jednocześnie zakwalifikowanie pracy kierowcy autobusu, jako pracy w warunkach szczególnych znajduje potwierdzenie w pozycji 8 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych, stanowiącego wykaz prac o szczególnym charakterze, pod którą to pozycją wymieniono prace kierowców autobusów, trolejbusów i motorniczych tramwajów w transporcie publicznym. Jak wskazano wyżej, rodzaj i charakter pracy ubezpieczonego na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 w okresie od dnia 1 maja 2004r. do dnia 30 października 2005r. znajduje potwierdzenie przede wszystkim w zeznaniach świadków, którzy przez wiele lat pracowali razem z ubezpieczonym w tym samym zakładzie pracy, a także na analogicznych stanowiskach. Z kolei co do okresu od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r. Sąd przyjął za wiarygodne twierdzenia ubezpieczonego odnośnie rodzaju i charakteru wykonywanej przez niego pracy, o czym szeroko była już mowa.

Odnosząc się natomiast do pozostałych okresów zatrudnienia, Sąd ocenił, że nie mogą zostać zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych. Okresu zatrudnienia od 13 lutego 1978r. do 9 lipca 1980r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. Sąd nie uwzględnił, bowiem jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. zarówno z dokumentacji osobowej, jak i zeznań odwołującego, w tym okresie zatrudnienia kierował on samochodem dostawczym

marki D. (...), natomiast w okresie od dnia 1 marca 1978r. do dnia 19 lipca 1980r. dodatkowo wykonywał też czynności załadunkowe oraz rozładunkowe, cały czas jednak obsługując tego rodzaju pojazd. Z kolei od dnia 12 lutego 1980r. Dyrekcja Przedsiębiorstwa przeniosła go na nowe stanowisko pracy kierowcy autobusu do 15 miejsc siedzących marki R.. Okoliczności te wynikają też z dokumentacji źródłowej, przedłożonej przez odwołującego, tj. z umowy o pracę z dnia 13 lutego 1978r., umowy o pracę dodatkową z dnia 1 marca 1978r. oraz angażu z dnia 18 lutego 1980r. Z ww. materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań samego ubezpieczonego nie wynika zatem, że w wymienionym przedziale czasowym został mu przydzielony do obsługi jakiegokolwiek pojazdu ciężarowy o ładowności powyżej 3,5 tony, tylko samochód dostawczy o mniejszej masie. Z kolei w stosunku do okresów od dnia 9 sierpnia 1982r. do dnia 22 kwietnia 1983r. i od dnia 8 sierpnia 1985r. do dnia 12 października 1985r., ubezpieczony nie udowodnił, że był zatrudniony i wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o masie całkowitej powyżej 3,5 tony. Okoliczności tych nie potwierdzają zachowane dokumenty, a ubezpieczony nie wskazał również świadków – osób, które wówczas z nim pracowały w ww. zakładach pracy i potwierdziłyby charakter realizowanych przez niego obowiązków, a także rodzaj pojazdu, którym kierował. Stąd też okresy te nie mogły podlegać zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych jako nieudowodnione. Ponadto Sąd nie analizował wskazanego przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji, a nieuwzględnionego do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. od dnia 1 sierpnia 2005r. do dnia 31 stycznia 2007r., gdyż zgodnie z oświadczeniem ubezpieczonego nie był on zatrudniony w ww. spółce, a jedyny dokument w postaci świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 stycznia 2007r. (k. 55 tom II a.r.) dotyczy innej osoby, a mianowicie J. N., będącego świadkiem w niniejszej sprawie. A zatem wskazanie przez Zakład powyższego okresu zatrudnienia w decyzji z dnia 18 sierpnia 2020r., dotyczącej ubezpieczonego, niewątpliwie stanowiło omyłkę, dlatego też powyższy okres nie mógł być przedmiotem analizy Sądu, rozpoznającego przedmiotową sprawę.

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji zakwestionował również trzy okresy zatrudnienia ubezpieczonego, przypadające po dniu 31 grudnia 2008r., tj. okres od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 10 lutego 2009r., od dnia 7 maja 2009r. do dnia 6 listopada 2009r. na stanowisku kierowcy autobusu w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. oraz okres od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 30 kwietnia 2018r. na analogicznym stanowisku w Miejskich Zakładach (...) w W. z uwagi na niezgłoszenie odwołującego jako pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach przez ww. pracodawców na druku (...) i nieodprowadzenie za niego składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. W tym miejscu wskazać jednak należy, że wykładnia językowa art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych prowadzi do jednoznacznego wniosku, zgodnie z którym spoczywający na pracodawcy obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych został uregulowany w tym przepisie w oderwaniu od przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury pomostowej. Pogląd ten wynika z założenia, że emerytury pomostowe są świadczeniami, które nie opierają się na zasadzie wzajemności. To zaś oznacza, że z natury mogą one zostać przyznane węższej grupie pracowników niż pracownicy, za których pracodawca opłaca składkę. O braku wzajemności pomiędzy składką na Fundusz Emerytur Pomostowych, a możliwością nabycia uprawnień do emerytury pomostowej (oraz jej wysokością) świadczy to, że składka została ustalona na stosunkowo niskim poziomie (1,5% podstawy jej wymiaru) i w perspektywie długookresowej nie wystarczy na pokrycie wydatków. Tak więc na płatniku ciąży obowiązek opłacania składki na ww. Fundusz za pracownika wykonującego prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze niezależnie od tego, czy ustawa gwarantuje temu pracownikowi ochronę na wypadek ryzyka zaprzestania zatrudnienia w szczególnych warunkach (o szczególnym charakterze) przed osiągnięciem „podstawowego” wieku emerytalnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 grudnia 2017r. III AUa 966/17). W świetle powyższego podniesiony przez organ rentowy argument, że ww. okresy zatrudnienia ubezpieczonego nie mogą zostać uznane za okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych wyłącznie z tego powodu, że pracodawca nie uregulował składek na ww. Fundusz Emerytur Pomostowych, jest bezprzedmiotowy, ponieważ nie ma bezpośredniej zależności pomiędzy opłaceniem składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, a prawem do świadczenia.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uwzględnił sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego: od dnia 2 lutego 1998r. do dnia 15 marca 1999r., od dnia 1 maja 2004r. do 30 października 2005r., od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 10 lutego 2009r., od dnia 7 maja 2009r. do dnia 6 listopada 2009r. oraz od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 30 kwietnia 2018r.

jako okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Po ich doliczeniu do już uznanego przez organ rentowy stażu pracy w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 13 dni, J. C. legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. W tych okolicznościach należało więc stwierdzić, że spełnia wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury pomostowej. W konsekwencji, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z 18 sierpnia 2020r., znak: (...) i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od dnia 16 lipca 2020r. – zgodnie z wnioskiem zgłoszonym w odwołaniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zasądzając na rzecz J. C. od organu rentowego kwotę 180 zł ustaloną w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800).